
THE JEWISH PEOPLE

Who is a Jew?

NOVEMBER 15, 2020
YU TORAH MITZION KOLLEL
יום א' לפי תולדות תשפ"א

(1) REBBE NACHMAN OF BRESLAV

136 *Israel and the Torah*

THE PURPOSE OF CREATION

RABBI NACHMAN:

4:2 All the world was created only for the sake of Israel. [It is thus written, "In the beginning God created the heaven and the earth] (Genesis 1:1). Our sages comment, "In the beginning—for the sake of Israel which is called a 'beginning.'"⁴

[We are thus taught that] "Israel was the first thing that arose in thought."⁵ God foresaw the pride and delight that He would have from Israel, as it is written, "Israel, in whom I will have pride" (Isaiah 49:3). It was because of this that God created all the world.

Creation in general was thus for the sake of the general pride that God would have from Israel. Each detail of creation was brought into being because of some particular element of pride that He would have from His people.

Every single Jew has some element from which God has particular pride. This is even true of the lowliest Jew—even the sinners of Israel. Such a person is called a "sinner of Israel," and therefore, the name Israel still applies to him.⁶ Therefore, even he is included in God's pride.

God has pride in each individual, and even in the particular details associated with each individual. In each part of the individual's body, and in his every motion, [God has] a separate element of pride.

It is therefore possible that God should have pride in the fact that the lowliest individual ruffles a lock of his hair.⁷

The righteous person constantly seeks and searches out these elements of God's pride. He looks for it in general, in particular, and in the details associated with each individual, scrutinizing every part of the body, and its every motion. Through this, he can know all of God's purpose, in general, in particular, and in each element of every detail.

The goal of all creation was the pride that God would have in Israel. Each thing was created through His will, having specific abilities, functions and properties, according to His pride in each individual Jew. Therefore, when a person seeks out and knows the pride that God has in

4. VaYikra Rabbah 36:4; Rashi on Genesis 1:1. See note 3:20.

5. Zohar 1:24a. See note 2:119.

6. Sanhedrin 44a.

7. The actual reference here is to *Pe'oth*, the long sidelocks grown in accordance with the Kabbalistic interpretation of Leviticus 19:27 cf. *Likutey Torah Ha'ari and Shaar HaMitzvot* ad. loc.; *Sein LeChoni Yehudah on Yoreh Deah* 181:3.

RABBI NACHMAN:

4:11 The *Zohar* teaches us that the main glory of God is "when the gentile nations come and praise Him. God's name is then elevated and glorified both below and on high."¹³²

This was the case when Jethro said, "Now I know that God is greater than all other gods" (Exodus 18:11). At that time, "God's name was elevated and made glorious."

God's glory consists of people outside the realm of holiness bringing themselves into this realm.

This includes both converts to Judaism and those who were irreligious who return to religion, since they were also outside. When they are brought close [to the realm of holiness] and enter inside, this is God's glory.

(2) DIGNITY OF DIFFERENCE, RABBI JONATHAN SACKS

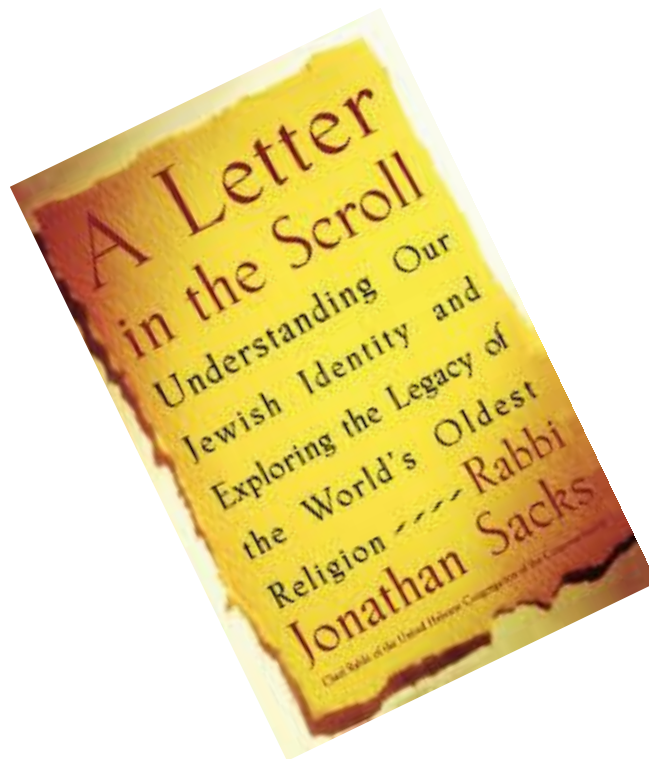

On the other hand, we are also members of a particular family with its specific history and memory. We are part of a 'thick' or context-bound morality (represented, in Judaism, by the Abrahamic and Mosaic covenants) which confers on us loyalties and obligations to the members of our community that go beyond mere justice. We have duties to our parents and children, friends and neighbours, and the members of society considered as an extended family ('When your brother becomes poor ...'). The generic word for such duties is *chessed*, usually translated as 'kindness', but meaning the loving obligations we owe to those with whom we are linked in a covenantal bond. It is precisely these moral intimacies that give life to the families and communities in which we learn the grammar and syntax of reciprocity and altruism. Michael Walzer explains why it is that 'thick' or context-laden moralities are more fundamental than 'thin' or universal ones:

Societies are necessarily particular because they have members and memories, members with memories not only

of their own but also of their common life. Humanity, by contrast, has members but no memory, and so it has no history and no culture, no customary practices, no familiar life-ways, no festivals, no shared understanding of social goods. It is human to have such things, but there is no singular human way of having them. At the same time, the members of all the different societies, because they are human, can acknowledge each other's different ways, respond to each other's cries for help, learn from each other, and march (sometimes) in each other's parades.¹¹

The universality of moral concern is not something we learn by being universal but by being particular. Because we know what it is to be a parent, loving our children, not children in general, we understand what it is for someone else, somewhere else, to be a parent, loving his or her children, not ours. There is no road to human solidarity that does not begin with moral particularity – by coming to know what it means to be a child, a parent, a neighbour, a friend. We learn to love humanity by loving specific human beings. There is no short-cut.¹²

(3) NATAN SHARANSKY *I AM JEWISH*

They were about the upstart, brave, and victorious Jew.

It was through the war that I became aware of the Jewish state, and of the language and culture it embodied. I was suddenly exposed to the existence of the Jewish people, to the existence of tradition and culture. I was no longer a disconnected individual in an alienating and hostile world. I was a person with an identity and roots. I felt that I had a history, a nation, and a country behind me. That I had, at the end of the earth, a homeland. That I belonged. That feeling was my companion through years of struggle for human rights, in the framework of the Zionist movement, and through long years in prison. Even in solitary confinement I believed that the Jewish people and the State of Israel would fight for me. I was not alone. I was arrested a few months after the Entebbe operation. The operation signified that Israel was prepared to go any distance to save its citizens, and it made a huge impression on me. During my years in prison, every aircraft in Siberia's skies sounded to me like the rescue force coming to liberate me. True, I was not rescued by an airplane or a bold military mission, but I was certainly released from my prison by the Jewish people and the state of Israel. I truly was not alone.

(4) SYLVIA BOORSTEIN *I AM JEWISH*

feel when I announce my message.

And, I also wonder whether, even more than the particular traits that I know I learned from my family, the unequivocal sense I have of being Jewish is fundamentally a kinship bond. I grew up in a family that worried about, and rejoiced with, Jews whom I did not know but who seemed, somehow, part of my greater family. Some of my father's cousins survived the war in Poland by fleeing their small village and hiding in the forest for two years. In 1946, they stayed at our house in Brooklyn on their way to Canada, where they had been granted entrance visas. I sat at the edges of their conversations and listened to stories. They spoke in Yiddish, a language I understand because my grandmother, who lived with us, spoke it with my parents. The cousins gave me a child's gold ring that they'd brought with them from Poland, and I wore it for many years. I don't recall the moment in which I realized the ring must have belonged to a child who died. I do remember my parents coaching them on what they wanted to be able to say as they made their way, by train, across Canada. "I'm sorry I don't understand you. I don't speak English." When I recall their voices, heavily accented, practicing those sentences, I cry.

(5) TANYA PEREK 32

פרק לב והנה ע"י קיום הדברי הנ"ל להיות גופו נבזה ונמאם בעיניו רק שמחתו תהיה שמחת הנפש לבדה הרי זו דרך ישרה וקלה לבא לידי קיום מצות ואהבת לרעהך כמוך לכל נפש מישראל למגדול ועד קטן. כי מאחר שגופו נמאם ומתועב אצלו והנפש והרוח מי יודע גדולתן ומעלתן בשרשן ומקורן באלקי חיים. בשגם שכולן מתאימות ואב א' לכולנה ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש מצד שורש נפשם בה' אחד רק שהגופים מחולקי', ולכן העושי' גופם עיקר ונפשם מפלה אי אפשר להיות אהבה ואחזה אמיתית ביניהם אלא התלויה בדבר לבדה. וז"ש הלל הזקן על קיום מצוה זו זהו כל התורה כולה ואיך פירושה הוא כו'. כי יסוד ושורש כל התורה הוא להגביה ולהעלות הנפש על הגוף מעלה מעלה עד עיקרא ושרשא דכל עלמין וגם להמשיך אור א"ס. ב"ה בכנסת ישראל כמ"ש לקמן דהיינו במקור נשמות כל ישראל למדתי אחד באחד דוקא ולא כשיש פירוד ח"ו בנשמות דקב"ה לא שריא באתר פנים וכמ"ש ברבנו אבנונו בולגו באחד באור פניך וכמ"ש במ"א באריכות: ומ"ש בנמ' שמי

(6) OROT YISRAEL 1:1

ח. אור השכינה הוא כנסת ישראל, האידיאל הישראלי השורה באומה כולה, העושה אותה לחטיבה אחת בכל דורותיה. כשהאורה הגדולה הזאת מתגלה בארץ, מתגלם בחיים המעשיים והשכליים, הכל מתברך. הנשמות הגנוזות בחביון מעלה מוסיפות אורה ותענוג. וכל נפש חיה מתעלה, העולם ומלאו מתרומם, הטללים אוצרים בקרבם שפעת ברכה, רוחות וגשמים כוללים בתוכם מניות חיים ועז, כל ז"י רוחני עליון ותחתון מתעדן, ומתמלא הגיון של שירה וחדות נועמים, הכל עלו שמח ומרגן, מפני שכנסת ישראל נחתת לאשראה בארעא. האידיאל הלאומי הנצחי. מהוד מקורו האלהי, השוכן בישראל, המקושר עם נשמתם המצוחצחה, דופק ופועם, ומכה גלים בים החיים, הכל מתברך, הכל מתנשא, ברוך ד' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם. שמחו בד' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

(7) OROT YISRAEL 2:3

ג. היחש של כנסת ישראל ליחידיה הוא משונה מכל היחשים של כל קיבוץ לאומי ליחידיו. כל הקיבוצים הלאומיים נותנים הם ליחידיהם רק את הצד החיצוני של המהות, אבל עצם המהות זה שואב כל אדם מנשמת הכל, מנשמת אלהים שלא באמצעות הקיבוץ, מפני שאין להקיבוץ חטיבה אלהית, שמגמה אלהית עצמית שרויה בתוכו. לא כן בישראל, הנשמה של היחידים נשאבת ממקור חי העולמים באוצר הכלל, והכלל נותן נשמה ליחידים. אם יעלה על הדעת להנתק מהאומה, צריך הוא לנתק את נשמתו ממקור חיותה, וגדולה היא משום כך ההודקקות, שכל יחיד מישראל נזקק להכלל, והוא מוסר תמיד את נפשו מבלי להיות נקרע מהאומה, מפני שהנשמה ותיקונה העצמי דורש כן ממנו. אמנם צינורות ההזנה הנשמתית והגנת החיים שלה הולכים בכנס"י ע"י המצות, דבר ד', זהו הפלג הכללי המתגלם באורח החיים, הרשום בתכניתו. מראש צורים, מחיי האבות, שהתפשטו בבליטה בכונניותה של האומה, נתגלם הרוח הגדול, שאור ד' שרוי בו, במעשים גשמיים המתהלכים עם החיים, והאוצר החי נושא הוא בקרבו את כל צד החיים של יצירתה של הנשמה, של התגברותה של נשמת הכלל, בסיועו של היחיד המגביר את כחה, והתעלותה של נשמת הכלל ע"י הוספת האורה, שהפרט צוסיף בה, ע"י אותו החותם שהוא מטביע בה משלו במצותיו הוא, והפעולה פעולה היא, פעולה מחיה ומוסיפה און וחיל, והרזים הטמירים של העולם העליון, המלא נצח והוד, המלא נשמות עצומות, הממולא אור וחיים, גדולה וקדושה ותפארת, הולכים הם ונעשים עם המצות, הולכים הם ויוצרים את יצירתם בחיים הפנימיים של היחיד ובחיי הכלל, ומפלשים להם נתיבות רוממות בחיי עולם, ביחווה של הצומה בעלת הכובד הרוחני הגדול לכל העולם כולו, והקודש מתעלה והצורה האנושית מתמלאה אורה, והעולמות שמחת עולם, מאור תורה ונר מצוה.

(8) IBID 5:7

ז. יכול אדם, שכל ההבדל שבין ישראל לעמים הוא מתבלט על ידי המצות שבפועל. שהרי אפשר להרעיון להיות מקיף והולך את כל האדם כולו. אבל סקירה של טעות היא זו. כי אם באמת היה הרוח והרעיון מקיף את הכל לא היה צורך באותו ההבדל המעשי כלל, וגם לא היה טועיל ומתקיים. אבל תוכן הדבר הוא, שהיסוד הנפשי, שהרעיון הוא בנוי עליו, שעל יסוד אותו הרעיון כל הארג הנדול של החקה המעשית מתפשט, זה היסוד הוא העצם הנשמתי, שהוא מצביין את ישראל בתור חטיבה מיוחדת, חטיבה אחת בעולם. ומההבדלה הזאת נובעות הן כל ההבדלות המעשיות. ואפילו כשהאחרונות נפגמות אינן יכולות להגיע את פגמיהן ביסוד העליון, שהיא החטיבה הנפשית, שההבדלות כולן יונקות ממנה. ולעולם ישאר הבדל בין ישראל לעמים, כדי לבסס על ידי ההבדלה את התוכן החול ואת התוכן הקודש של העולם בתיקונו המרושם.